

USVI ETNA

STUDIEVERENIGING ITALIAANSE TAAL EN CULTUUR

De Italianen in zak en as - door Valentijn As

Het WK in Qatar zorgt voor veel opspraak over mensenrechten, arbeidsomstandigheden en diversiteits- en inclusievraagstukken. Waar in Nederland reclames van zekere supermarktketens worden bekritiseerd, kijken de Italianen – als ze überhaupt nog kijken – met weemoedige ogen naar het heen en weer getrap van een balletje, met de winst op het t afgelopen EK nog in hun achterhoofd.

De Dante-experts onder de Italianen kunnen zich tenminste nog druk maken over de OneLove-band, want die heeft volledig de plank misgeslagen: niemand heeft maar één liefde, er zijn duizenden liefdes. De Forza Azzurri had misschien wat van die geestdrift over kunnen nemen, want in dat kamp hebben de gemoederen een dieptepunt bereikt. Uit een gesprek met C. Giordano, een toch vrij bekende voetballiefhebber werd duidelijk dat zelfs hij dit jaar het hele WK overslaat. Alle schendingen van de mensenrechten mogen volgens hem niet beloond worden met een feestje, en Italië speelt natuurlijk ook niet mee.

En dat is misschien nog het meest zure voor de Italianen, de winnaars van het EK moeten nu kijken naar hoe Argentinië door Saudi-Arabië wordt ingemaakt en Duitsland wordt verslagen door Japan. De trotse (volgens Dante-experts opnieuw een woord wat we niet zouden moeten gebruiken)

Italianen kunnen niets doen dan wachten op het volgende WK. Wel hoeven zich nu echter niet meer druk te maken over die inclusiviteitsvraagstukken, dat is misschien dan weer mooi meegenomen.

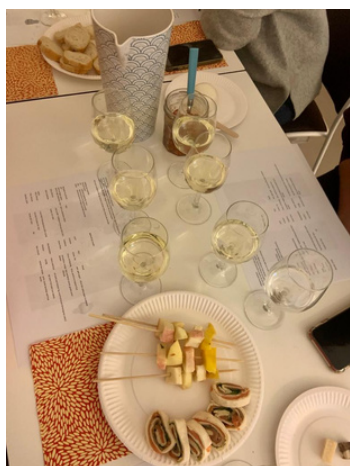
Voor iedereen die niet bij de wijnproeverij aanwezig kon zijn... Een kleine proeverij van de avond <3

Op 24 november hadden wij weer een wijnproeverij georganiseerd. Dit werd mede mogelijk gemaakt door vinologe Jolanda van Laar (ook wel bekend als de moeder van onze penningmeester Fabio). Zij had de tafels zo gezet dat ze een rechte lijn vormden, zodat wij met z'n allen bij elkaar zaten, bijna zoals in het schilderij 'Het Laatste Avondmaal'. Het leek net één groot familiediner, maar dan met iets meer wijn. Jolanda had ook nog eens allerlei hapjes meegenomen, zoals verschillende soorten kaas, diverse Italiaanse vleeswaren, verse pesto, brood, fruit en wraps met gerookte zalm. Deze hapjes gingen natuurlijk goed gepaard met de zes wijnen die ze had meegenomen.

Op 24 november hadden wij weer een wijnproeverij georganiseerd. Dit werd mede mogelijk gemaakt door vinologe Jolanda van Laar (ook wel bekend als de moeder van onze penningmeester Fabio). Zij had de tafels zo gezet dat ze een rechte lijn vormden, zodat wij met z'n allen bij elkaar zaten, bijna zoals in het schilderij 'Het Laatste Avondmaal'. Het leek net één groot familiediner, maar dan met iets meer wijn. Jolanda had ook nog eens allerlei hapjes meegenomen, zoals verschillende soorten kaas, diverse Italiaanse vleeswaren, verse pesto, brood, fruit en wraps met gerookte zalm. Deze hapjes

gingen natuurlijk goed gepaard met de zes wijnen die ze had meegenomen. Het was niet alleen even proeven, er was ook een spelelement in verwerkt. Wij hadden een formulier gekregen met daarop de wijnen, waar ze vandaan kwamen, hoe ze smaken en welk eten erbij past. Vervolgens moesten wij proeven en dan raden welke wijn wat was. De eerste ronde bestond uit drie witte wijnen. Dit was niet zo moeilijk te raden, want Valentijn had in al zijn spontane liefdadigheid één antwoord per ongeluk verklapt, dus eigenlijk hoefden we maar twee wijnen te raden. Maar zelfs dit mondde al uit in een woeste en wellustige wedstrijd. Sommige mensen waren het totaal niet met elkaar eens. De één riep: 'Ja maar deze ruikt bloemiger!' en dan schreeuwde de ander terug: 'maar die is juist tropisch van smaak!'. De anderen hielden zich gedeisd in deze wijnwereldoorlog, ze waren een soort Zwitserland; gewoon neutraal blijven en je wijntje rustig opdrinken. In de tussentijd (of eerder: tijdens het interbellum, om in de juiste terminologie te blijven) hoorde je Luna nog roepen: 'jullie hebben jullie kaas nog niet op! Mag ik het?' en dan had je Fabio die uit protest de 'A' van 'ciao a tutti' weghaalt, ook al is het incorrect en aan de andere kant van de tafel hoorde je nog mensen half Italiaans en half Nederlands met elkaar praten. De tweede ronde bestond natuurlijk uit drie rode wijnen. Dit keer waren er minder opgezwollen nekaderen, rood aangelopen en semi-schuimbekkende hoofden te zien. Men was het gauw met elkaar eens. Toch moest de helft even als

een voetbalhooligan vurig juichen toen ze alle drie de wijnen goed hadden geraden. Dit leidde tot stilte en lichte verwarring bij de andere kant van de tafel. Na afloop was het blijkbaar nog steeds leuk want Camille had nog een half glas wijn in zijn handen terwijl we al klaar waren.

Maar eigenlijk is Jolanda van Laar de echte reden dat deze activiteit supergezellig en zo goed geslaagd was. Zij heeft alles zo goed geregeld, heeft veel kennis over wijn, ging graag met je in gesprek en heeft ontzettend veel moeite voor ons gedaan. Dus namens ons allemaal: hartstikke bedankt! Deze wijnproeverij was net een primitivo: een avond vol met smaak, af en toe ook wel kruidig en met zachte en zoete momenten. Zeker voor herhaling vatbaar.

Nieuwe rubriek: de SCHULDSTAPEL

De meeste mensen kennen het wel: die ene grote stapel boeken die ergens naast je bed ligt en die nog steeds niet uit zijn. Het schuldgevoel bouwt zich dan langzaam op, want je was van plan om ze te lezen tijdens de vakantie en ondertussen heb je al vijf nieuwe boeken gekocht. In deze nieuwsbrief zal ik vertellen wat er in mijn 'schuldstapel' te vinden valt. Als eerst hebben we Chernobyl van Serhii Plokhly. Het gaat natuurlijk over de kernramp in Tsjernobyl in 1986. Ik ben er al in begonnen maar toen kreeg ik een boek over Noord-Korea voor mijn verjaardag en dat vond ik op dat moment interessanter. Ik heb ook een boek dat gedeeltelijk gaat over Zuid-Korea, namelijk: Three Tigers, One Mountain van Michael Booth. Van deze schrijver heb ik tevens een boek gelezen over Scandinavië en het zijn leuke boeken wanneer je meer wilt weten over bepaalde landen, maar niet een ANWB reisgids wil lezen. Maar Three Tigers, One Mountain heb ik nog steeds niet uit, dus het is op de schuldstapel beland. Er zit natuurlijk ook een Italiaans boek in mijn stapeltje: Altri Libertini van Pier Vittorio Tondelli. Het eerste hoofdstuk ging uitgebreid over het geslachtsdeel van Bobo, en ik als asexueel persoon wist oprecht niet wat ik daarmee moest, vandaar dat het nu op de stapel ligt. Laatst heb ik een boek over Isis van Jessica Stern en J.M. Berger gekocht. Het leek me interessant en het was maar een euro bij de kringloop, alleen ik moet het nog lezen. Een ander boek dat ik ook voor een euro bij de kringloop heb gekocht is een omnibus van Doris Lessing. Zij heeft ooit de Nobelprijs voor literatuur gewonnen, en daarom wil ik haar werk absoluut een keer lezen, ik ben er echter niet aan toegekomen. Als laatst hebben we To the Lighthouse van niemand minder dan Virginia Woolf. Dit boek stel ik steeds uit om uit te lezen, want ik vind dat ik er echt goed voor moet gaan zitten en die mogelijkheid heb ik nog niet gehad.

DE SCHULDSTAPEL

DE SCHULDSTAPEL

DE SCHULDSTAPEL

Heb jij ook een schuldstapel naast je bed staan waarvan je denkt, die mag wel wat meer aandacht krijgen. Stuur een berichtje naar het bestuur via de groepsapp of de mail en wie weet, zien we jouw schuldstapel in de volgende nieuwsbrief!

Even een berichtje uit de reiscommissie...

Cari Etnini

De reiscommissie is gevormd en de locatie staat vast! We kunnen jullie alvast verzekeren dat we allemaal heel enthousiast zijn en dat de reis er eentje gaat worden om nooit te vergeten. Eén ding verklappen we al... we gaan naar ITALIA:~:) Jullie moeten nog heel even wachten op de bekendmaking, maar we kunnen alvast laten weten dat onze Italiaanse goedheiligman op pakjesavond al groots uitpakt...

Veel liefs van de reiscommissie

Fabio, Camille, Valentijn en Luna

Kameruurtjes

We willen ook de wekelijkse kameruurtjes weer herintroduceren. Vanaf nu zitten we dinsdag van 3 tot half 5 op de bestuurskamer en op donderdag van 3 tot half 5. Op dinsdag kunnen jullie langs komen voor een gezellig praatje, vragen of om gewoon even te buurten en op donderdag hebben we de wekelijkse bestuursvergadering, maar mogen jullie altijd storen voor dringende vragen. We zullen in de groepsapp altijd laten weten als het kameruurtje een keertje niet door kan gaan en natuurlijk mag je ons ook altijd appen.

DE ACTIVITEITEN IN DECEMBER

Houd 15 december alvast vrij want dan organiseren we een leuke activiteit met student én docent!
Info volgt...

Waar is de activiteitencommissie?

We hebben goed nieuws en slecht nieuws... Helaas is het dit jaar niet gelukt om een activiteitencommissie samen te stellen. Natuurlijk zijn we geen Etna zonder activiteiten en dit is waarom het bestuur deze taak zal overnemen. Dit zal betekenen dat er wat minder activiteiten georganiseerd zullen worden dan afgelopen jaar, maar alle activiteiten het wel 100% waard zijn om bij aanwezig te zijn! Voorbeelden zijn de wijnproeverij van vorige week, maar ook een museumbezoek komt eraan en een Italiaanse filmavond!

Alle wegen leiden naar Rome – door Flore Nolet

Laatst ben ik in gesprek gegaan met niemand minder dan Ardie. Zij is nu op Erasmus en we hebben even gebabbeld over haar ervaringen en hoe het nu eigenlijk met haar gaat. Het verhaal lees je hieronder:

Terwijl ik zit te smikkelen van mijn gevulde speculaas, krijg ik een berichtje van Ardie: ‘kunnen we wat later beginnen, ik moet nog terugkomen van mijn pilates les.’

Ik denk dan bij mezelf: ‘verschil moet er wezen’ en neem dan nog een hap van mijn gevulde speculaas. Ik heb haar al een tijdje niet meer gezien of gesproken, de laatste keer dat we elkaar hebben gezien, was voor de zomervakantie toen we nog les met elkaar hadden. Ardie wordt door de onze hele klas zeer geliefd. Ze is altijd vriendelijk, ontzettend intelligent en leergierig, ze heeft een goed gevoel voor humor en een adequate hoeveelheid eigenwijsheid. Kortom, een studiegenoot wiens aanwezigheid je al gauw mist. Waarschijnlijk als ze dit leest wuift ze deze woorden weg en denkt dan: ‘kind, doe niet zo mal.’ Want ze is ook nog eens bescheiden.

Ons gesprek vindt plaats op Microsoft Teams, want Ardie zit natuurlijk in Italië. Voordat ik een glimp van haar woning kan vangen, hoor ik eerst haar tamelijk hoorbare Brabantse accent. ‘Kun je mij zien?’ vraagt ze en gelijk voelt we alsof weer in 2020 zijn en online onderwijs hebben. We zijn vijf minuten in het gesprek en ik krijg al een compliment van Ardie, iets wat een bewijs is van haar eerder genoemde vriendelijkheid. Nadat we elkaar even hebben bijgepraat, beginnen we met het echte gesprek.

Sinds 4 augustus zit ze al in Italië, dus ruimschoots voordat de introductie en colleges begonnen op Sapienza. Dit was niet echt een bewuste keuze van Ardie, maar achteraf heeft dat wel voordelig uitgepakt.

‘Ik was dan al gewend aan de taal, voordat dat bombardement aan colleges kwam, want het gaat hier wel anders dan in Nederland.’ Zegt ze.

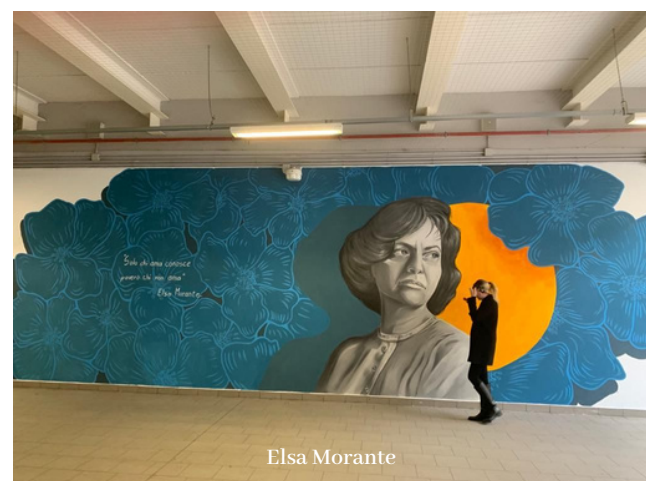
Nederland heeft meer combinatie tussen colleges volgen aan de universiteit en zelfstandig thuis werken. In Italië krijgt men eerst drie maanden alleen maar colleges, dus de professoren zenden constant. Vervolgens zijn er twee maanden geen lessen en dan is het de bedoeling dat je een online afspraak maakt met de

docent om je mondeling te doen. Dus sinds half september heeft Ardie 21 uur per week colleges volledig in het Italiaans.

‘In het begin was ik helemaal knock-out, en dan probeer je nog een beetje aantekeningen te maken om er soort van bij te blijven. Maar ik denk dat het toen wel goed was dat ik er al zes weken was, omdat je hersens al bij wijze van ingesteld zijn op die taal.’ Zegt ze

Het waren in principe vooral de eerste weken die best zwaar waren maar daarna gaat het een stuk beter.

De legende gaat dat je Minerva niet in de ogen mag kijken.
Als je dat wel doet zul je nooit slagen voor je studie.

Elsa Morante

Daarbij moest Ardie in eerste instantie heen en weer reizen van Orvieto naar Rome, maar nu blijft ze doordeweeks in Rome. Ze heeft ondertussen een leventje opgebouwd in Rome, ze heeft haar vaste

restaurantjes en een klein bioscoopje waar ze altijd heen gaat.

‘Kennen ze je nu ook in de restaurants?’ vraag ik.

‘Ja, in het cafeetje waar ik altijd mijn cornetto con crema haal, zit een mevrouw en die is bijna een soort moeder; ze vraagt altijd hoe het met je gaat. Dan vind ik wel echt fijn, je voelt je dan toch een soort van thuis.’ antwoordt ze.

In het appartement waar ze verblijft, ziet ze ook steeds dezelfde mensen die daar wonen. Vanaf het balkon kijk je op een binnenplaatsje en altijd als ze daar naar kijkt moet ze denken hoe mensen elkaar toezongen tijdens de coronacrisis. Dus het gemeenschapsgevoel heerst daar wel.

Na deze verhalen, met name de verhalen over de intensieve colleges, vraag ik me af waarom Ardie op Erasmus is gegaan

‘De mogelijkheid was er gewoon en als de mogelijkheid er is dan zeg ik daar zelden nee tegen. Bovendien hadden we in mijn tijd nog geen Erasmus, dus toen de kans op mijn oude dag kwam, dacht ik: nou dan ben ik toch nog op tijd om het te doen.’ Zegt ze, terwijl ze een beetje moet lachen om haar zelfspot. Ook vindt ze dat als men de taal goed wil leren dat zo’n cultuuronderdompeling de beste manier is.

Vervolgens vertelt ze dat ze de universiteit leuk vindt en dat het gebouwd is rond de tijd van het fascisme, dus het heeft ongeveer dezelfde stijl als Termini. Ardie lepelt deze kennis zo op, dat doet ze wel vaker en toch sta ik elke keer versteld van haar intelligentie. Maar de bouwstijl van Sapienza was niet de reden voor haar keuze, ze heeft ook naar andere universiteiten gekeken, zoals Bologna, Perugia en Roma Tre. Ze is vorig jaar tijdens een reflectieweek naar Italië gegaan om ze allemaal even te bekijken, in Perugia regende het echter de hele dag en in Bologna was het mistig, dus eigenlijk beïnvloedde het weer haar keuze een beetje. In Rome was het juist zonnig, ze heeft toen gekeken naar de vakken die je kon volgen en Sapienza had interessantere vakken, vond ze. De vijf vakken die ze volgt zijn voornamelijk film, kunst en literatuur vakken.

Voor de geschiedenis van film vindt ze leuk. Literatuur daarentegen is wat minder. Italianen weten echt veel over literatuur, als Nederlander kun je dat niet bijhouden. Ardie weet ook niet zeker of ze dat vak gaat halen en eigenlijk is het de bedoeling dat je dat vak voor 12 studiepunten doet, dat betekent dat je het een heel jaar moet blijven doen. Dus het is nog onduidelijk of Ardie een tentamen voor 6 studiepunten kan doen en dan zegt ze: ‘nou ja, who cares. Ik vind het vooral leuk dat ik dingen kan leren.’ In die twee nonchalante woorden: ‘who cares’ krijg ik in een splitsecond die eigenwijsheid te zien, die ze wel vaker laat doorschemeren. Daarna gaat ze gelijk door over het chaotische systeem van de Italiaanse universiteiten. Als je ingeschreven bent, mag je in principe elk college volgen, maar waar je je wel voor moet inschrijven is je afspraak met je professor voor je tentamen.

Ardie volgt vijf vakken, dus in de maanden januari en februari zou ze vijf afspraken moeten hebben.

‘Dus je hebt vijf dates?’ vraag ik.

‘Ja, ik heb vijf dates.’ en ze moet een beetje gniffelen. ‘En als ik gefaald heb, dan heb ik gefaald. Ik ga dan niet

meer op herhalingsafpraak' voegt ze nog toe.

Een pluspunt is wel dat men in Italië vakken kan volgen die je niet zo snel in Nederland kan vinden. 'Ze hebben hier zelfs een hele bachelor over theater en film, en ik zou zo die bachelor willen doen.'

Zegt Ardie

'Niemand houdt je tegen hoor.' Zeg ik lachend

'Ik heb al er een paar vakjes van gedaan.' En ze moet er zelf ook om lachen.

In ons gesprek hebben we het nog een tijdje over de verschillen tussen Nederland en Italië wat betreft wat men leert op de middelbare school over letterkunde en kunst. We doen er niet zo heel veel mee in Nederland, in ieder geval zo veel als in Italië. Ardie vertelt dat ze in elk museum een groep leerlingen ziet rondlopen en zij kregen hele goede uitleg. Ardie kan dan haar tomeloze leergierigheid niet beheersen en gaat toch even bij de groep staan om wat uitleg mee te pikken.

'Tussen de middelbare scholieren? Dat valt niet op hoor. Je past er zo tussen' Zeg ik een beetje plagend.

'Als hun oma misschien wel.' Antwoordt ze met een grijns.

Met oud-studenten psychologie op pad

Wanneer we klaar zijn met giebelen, stel ik een wat serieuzere vraag: 'waren er nog moeilijkheden, behalve dan dat het administratief gezien chaos is daar?'

'Nou... qua taal ging het daar wel op en neer. Soms kon ik alles echt goed verstaan en dan ging het wel. Dan ging het opeens weer niet en dacht ik: ik ga het echt nooit leren, ik kan het echt niet verstaan. Je komt dan wel in een soort dipje en je gaat aan jezelf twijfelen.' Ze denkt wel dat ze hier zou kunnen wonen, ze heeft altijd veel gereisd dus ze mist niet zo gauw iets. Tijdens de pandemie zat iedereen thuis en op elkaars lip, Ardie vond het daarom wel prettig dat ze even weg kon. Maar Nederland zal altijd thuis voor haar blijven.

Wat maakt het voor Ardie thuis? De taal. Het is zo prettig om te kunnen kwebbelen in je eigen taal. Eigenlijk is haar eigen taal toch wat zij het meeste mist, naast haar familie en haar leuke studiegenootjes dan. Als laatst geeft Ardie nog wat advies mee voor wanneer iemand op Erasmus wil gaan. Zelf heeft ze eerst gekeken naar welke vakken ze echt wilde volgen. In Nederland had ze al één bijvakje gedaan die een beetje aansloot op een vak die ze zou gaan doen in Sapienza, om zo enigszins beslagen ten ijs te komen. Maar als je het doet voor de ervaring, dan wordt het

La facoltà di lettere

dan wordt het wellicht een uitdaging om het allemaal goed te kunnen volgen.

Uiteindelijk hebben Ardie en ik anderhalf uur met elkaar gepraat over wat ze allemaal gaat doen tijdens de feestdagen. Rond Kerst komt ze even terug naar Nederland maar daarna gaat ze door naar Italië, voor de rest hebben we het echt over van alles en nog wat gehad. Na afloop denk ik nog na over alles wat ze heeft gezegd. Soms hoefde ik niet eens een bepaalde vraag te stellen want dan was ze me al voor omdat ze uitgebreid antwoord gaf, en op sommige momenten kijkt ze analytisch en rationeel naar de situatie en dan kan ze toch ineens zeggen: 'dat was eigenlijk geen bewuste keuze'. Ze ziet elke mogelijkheid als een avontuur en elk leermoment is voor haar een winst; een eigenschap die goed van pas kan komen, vooral als men op Erasmus gaat. Stiekem, heel stiekem, vind ik dat iedereen een beetje zoals Ardie moet zijn, maar dan denk ik toch bij mezelf: 'verschil moet er wezen.'

